

MARTIN GOFFA

**PRIMÁRNÍ
DŮVĚRA**
úhel pohledu

MLADÁ FRONTA

Primární důvěra

úhel pohledu

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

MLADÁ FRONTA

Martin Goffa

Primární důvěra: úhel pohledu – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MLADÁ FRONTA

**PRIMÁRNÍ
DŮVĚRA
úhel pohledu**

MARTIN GOFFA

**PRIMÁRNÍ
DŮVĚRA
úhel pohledu**

MLADÁ FRONTA

© Martin Goffa, 2019

ISBN 978-80-204-4907-8 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-5362-4 (ePub)

ISBN 978-80-204-5364-8 (Mobi)

ISBN 978-80-204-5363-1 (PDF)

Prolog

Bála se. Přitom ji nečekalo nic, co by za sebou neměla už dávno.

Dávno...

Táhlo jí tehdy na patnáct, ten kluk byl sotva o dva roky starší a stejně nezkušený jako ona sama. Bylo to dychtivé, nemotorné a krátké. Ale taky krásné, i když nejspíš jen proto, že do sebe byli bláznivě zamilovaní. Ve skutečnosti šlo jen o neohrabanou snahu udělat něco dospělého.

Během následujících čtyř let měla partnerů několik, s některými byl sex příjemný, s jinými nebyl důvod ho opakovat. Kromě peněz, pochopitelně. Hlavně několik posledních měsíců na tom nebyla bůhví jak dobře, vlastně od chvíle, kdy odešla od tety a strejdy. Neměla se u nich špatně, jenže čím dál častěji viděla ty jejich pohledy... Třeták se jí nepovedl a propadla, což znamenalo, že jim zůstane na krku další rok, než půjde někam do práce. O prázdninách zkusila aspoň brigádu v jedné místní firmě, ale vzdala ji po pěti dnech. S nikým si tam nerozuměla, byly to jen samé příkazy a omezení, nic pro sedmnáctiletou holku. Poprvé se tehdy s tetou a strejdou pořádně pohádala a od té doby už se tam najednou necítila jako dřív.

Byli máma s tátou taky takoví? Zbytečná otázka, která stejně už navždycky zůstane bez odpovědi.

V září znovu nastoupila do školy, ale vydržela tam sotva měsíc. Přesněji řečeno to měsíc vydržela doma, dál už to

vážně nešlo. Začátkem října se sebrala a zmizela do blízkého Liberce. Jenže tam cítila stejnou zatuchlinu jako v jejich vesnici, a navíc nebylo to město dost velké na to, aby se v něm člověk jen tak ztratil. Teta se strejdou ji samozřejmě nechali hledat. Netrvalo to ani tři dny a policajti jim ji přivezli až k vratům. Tehdy sklopila uši, nechala si vynadat, ale kdesi uvnitř byla už dávno rozhodnutá.

Za necelé dva týdny utekla znovu, tentokrát rovnou do Prahy. Těch pět měsíců, než jí bude osmnáct, nějak přežije. A pak, jako úředně dospělá, si už konečně bude moct žít po svém.

No a teď, teď už je konec července. Nedávno ji dokonce nějaká hlídka kontrolovala, řekli jí, že je hledaná, ovšem sami pak jen pokrčili rameny. Od března byla zletilá, takže záleželo jen na ní, jestli chce dát svým příbuzným vědět, že je v pořádku. Nechala to být.

Občas se jí zastesklo, to zase jo. Moc přátel si v Praze nenášla. Za těch devět měsíců bydlela zatím na šesti místech a pokaždé, když jí došly peníze, to šlo naštěstí spláchnout nějakou tou protislužbou. Špatné svědomí z toho ale neměla. Někdo má talent na jazyky, někdo hezká prsa a každý prostě jen využívá toho, co dostal do vínku.

Ale stejně, žije tak akorát. Občas pracuje jako servírka v jednom pajzlu na periferii, jindy se jen tak fláká a sní. S penězma je ale na štíru pořád. Měsíc žila dokonce v nějakém squatu a zrovna teď pár týdnů bydlí v třípokojáku, který funguje spíš jako průchoďák.

A teď je tady. V podkrovním bytě, s chlapíkem, který jí zaplatil už předem. A ještě zaplatí, až bude po všem. Na jednu stranu to bylo fajn, s těmi penězi nějakou dobu vyjde, ale...

Bojí se. Řekl jí, ať počítá s tím, že to bude bolet.

Těch pár minut to snad vydrží, není přece z cukru. Už jednou se jí stalo, že jí při tom chlap zfackoval, a zvládla

to. Tehdy navíc nic takového nečekala, bylo to spontánní a těžko se mohla bránit, zatímco teď...

Tenhle ji upozornil předem. A to se počítá.

Stála v maličké koupelně, nebyla tam ani vana, jen sprchový kout. Chybělo dokonce okno, větrání zajišťovala mřížka ventilace nahoře pod sešikmeným stropem. Koukala na sebe do zrcadla a nebyla spokojená s tím, co vidí. Přála by si mít menší zadek a štíhlejší stehna, obličej měla navíc plný pih, které jí pokrývaly i ramena a výstřih.

Na sobě měla jen černé kalhotky s bílým nápisem a červenou podprsenku. Tak ráda by si je sundala a vysprchovala se, jenže... Ten muž jí řekl, že ji chce právě takovou, jaká zrovna je. Zpocenou, neumytou.

Přitom to byl docela sympáťák, který nevypadal na to, že by si potřeboval ženskou kupovat. Ale kdo ví, když má tyhle zvláštní choutky...

Zajela si dlaní do podpaždí, pak si k ní přičichla a zašilhalala ke sprše. Cítila se špinavá, jako už dlouho ne. Nakonec si jen prsty několikrát prohrábla vlasy, tmavě hnědé kudrny, které byly vždycky tak nepoddajné. Už když jí bylo sedm, měla je do půli zad a jejich rozčesávání pokaždé nepříjemně tahalo. No jo, poslední nejasná vzpomínka na mámu.

Obrátila se ke dveřím a zhluboka se nadechla. Snad to nebude trvat dlouho. Hned pak si konečně dá sprchu a po ní z ní bude zase jiný člověk.

Otevřela, ale dál zůstala stát v koupelně. Zírala k posteli, vedle které na ni už čekal ten muž. Na sobě měl bílý overal s kapucí a na tváři roušku, takže mu byly vidět jen oči. Ale ty oči se usmívaly a dodávaly jí odvalu.

Počítej s tím, že to bude bolet, řekl jí už předtím. Takhle věc, do které je navlečený, je zřejmě součástí té hry.

V duchu pokrčila rameny. Jen ať je to všechno co nejdřív za mnou.

1.

Osm večer, restaurace U Labutě vedle krčské nemocnice. Užasle jsem zíral na telefon vytáhlého šedesátníka JUDr. Jánského, momentálně právního zástupce mého partáka Tonyho, a v hlavě se snažil zpracovat věty, které jsem z přístroje právě slyšel zaznít.

„Pusťte to ještě jednou, pane doktore,“ požádal jsem ho a on tedy znovu poklepal na displej.

Necelou půlhodinu předtím ho zaskočil telefonát, který s ním vedl nějaký neznámý muž. Díky advokátově opatrnosti a zvyku nahrávat si naprosto každý hovor jsem ho tak teď měl možnost slyšet i já. Jednou mi to ale nestačilo.

Ty věty mi totiž bodly nůž do zad.

Znovu jsem se tedy zaposlouchal do rozhovoru Tonyho advokáta s tajemným volajícím.

„Jánský, prosím.“

„Dobrý večer. Vy zastupujete toho obviněného detektiva Šikla?“

„Také přeji dobrý večer. Můžu se zeptat, s kým hovořím?“

„Tak zastupujete ho, nebo ne?“

„Bohužel vás musím odkázat na oficiální emailovou adresu naší kanceláře. Napište a my vám odpovíme. Pokud tedy nebudeme v konkrétní věci vázáni mlčenlivostí. To snad chápete.“

Muž na druhém konci linky se krátce zasmál.

„Fajn. Psát vám asi nebudu, ale chtěl bych vás o něco požádat.“

„Bude-li to v mých silách, rád vám vyhovím.“

„Zeptejte se toho bastarda, jak mu chutná vlastní medicína. Že mu vzkazuju, ať chcípne. A že ho pozdravuju. On už bude vědět.“

„Haló! Haló, jste tam? Kdo volá?“

A pak už jen ticho.

Když jsem nahrávku uslyšel poprvé, zeptal jsem se Jánského, co to má znamenat. On opáčil, že doufal, že to řeknu já jemu. Proto mi také zavolal hned poté, co ten chlap ukončil hovor.

Možná jsem mohl cítit zadostiučinění. Celou předcházejících dobu se odmítal se mnou bavit, prý na Tonyho žádost. Dostal od něj povolení informovat jen nejbližší rodinu. Pro mě měl jen jednoduchý vzkaz.

„Máte mu prý věřit. Jde o věc primární důvěry.“

A to bylo všechno. Měl jsem Tonymu věřit.

Měl jsem mu věřit i přesto, že dívka, která ho obvinila ze znásilnění, ho dokonale popsala. Stejně tak popsala jeho vůz i byt. Měl jsem mu věřit i přesto, že se v tom bytě našly její věci. I přesto, že se odněkud vynořil osm let starý případ, ve kterém ho jiná dívka obvinila ze sexuálního napadení.

A já mu skutečně věřil. Ovšem jen proto, že jsme spolu strávili téměř každý den uplynulých čtyř let. Kdyby šlo o kohokoli jiného, měl bych už dávno jasno. Slovo člověka proti takhle jasným důkazům? Viděl jsem skončit za mřížemi lidi, proti kterým toho bylo mnohem míň.

Na druhou stranu... Zatím ještě ani není z ničeho obžalovaný a nejspíš ještě dlouho nebude. Ne v situaci, kdy se někam ztratila ta znásilněná holka.

Údajně znásilněná.

Jasně, má odpovídající lékařskou zprávu a vypointovanou historku o tom, jak ke svému zranění přišla. Všechno pověděla policejní inspekci, jenže ti si to její povídání

zapsali formálně jen tak napůl, čímž je jim teď na houby, protože ho nemůžou použít u soudu.

Ačkoli... Tohle byla jedna z věcí, na které jsem se chtěl Jánského celou dobu zeptat. A tak jsem to udělal teď.

„Čistě teoreticky, pane doktore...“

„Ano?“

„Pokud by giboni tu Satoranskou nenašli, můžou se u soudu vydat s tím, co s ní sepsali, když přišla?“

Podíval se na mě a vypadalo to, že přemýšlí, jestli mi odpovédět. Ale nakonec to udělal, ten dnešní telefonát z nás vytvořil definitivní spojení.

„Můžou to udělat za předpokladu, že s tím budeme souhlasit.“

Měl jsem dojem, že jsem se přeslechl.

„Cože?“

„Říkám, že to můžou udělat za předpokladu...“

„Já slyšel. Jen tomu nerozumím.“

„Čemu nerozumíte? Vždyť je to jednoduché. Záleží jen na obviněném, potažmo obžalovaném, jestli připustí, aby byl tenhle dokument předložen soudu. Pokud bude proti, tak ten papír prostě neexistuje.“

„V tom případě ale... Proč by s něčím takovým kdo souhlasil? To by byla jistá cesta do pekla. Zatímco naopak...“

Jánský pokrčil rameny.

„Já nejsem od toho, abych rozhodoval. Klientovi jen radím a vysvětluji výhody a nevýhody jednotlivých kroků.“

Zatřásl jsem hlavou. Ke své ostudě musím říct, že jsem o tomhle aspektu vyšetřování vůbec nevěděl. Na druhou stranu, člověk nemůže mít v hlavě všechny paragrafy.

Požádal jsem Jánského ještě o jedno přehrání rozhovoru, ale bylo stejně zbytečné jako ta dvě předchozí. Nakonec jsem si soubor s hovorem aspoň zkopíroval do svého telefonu a rozloučili jsme se. Dali jsme si čas do rána, snad

jednoho z nás k tajemnému telefonátu něco napadne. Kam zamířil Jánský, to nevím, nejspíš domů. Ovšem já... Já měl teď regulérní výmluvu, proč musím znovu navštívit Evu, od které mě Tonyho advokát asi před hodinou vytáhl.

2.

Když jsem jí zavolal, dávno už neseseděla v restauraci, kde jsme trávili večer, ale doma v křesle. Na mou úpěnlivou prosbu, že s ní musím okamžitě ještě jednou mluvit, zareagovala lhostejným souhlasem. Jako by čekala, že se dřív nebo později pod nějakou záminkou objevím.

„Rád bych řekl, že je to fakt jen záminka, jenže to tak není,“ zopakoval jsem tutéž frázi, kterou jsem pronesl před několika dny, když jsem se s ní po dlouhých čtyřech letech potřeboval sejít.

To, že moje bývalá přítelkyně pracuje u útvaru, který Tonyho vyšetřuje, byla jedna obrovská náhoda. Eva nastoupila ke Generální inspekci před dvěma lety, v době, kdy jsme si byli natolik vzdáleni, že jsme pro sebe už ani neexistovali. Najednou ale za sebou máme tři večere během několika dnů, a proto bylo víc než snadné navázat na naši předchozí společně strávenou dobu.

Ačkoli... Zatím jsme se nedostali od stolu, dokonce ještě ani od toho v restauraci. Jenže já Evu právě u toho stolu potřeboval víc než kde jinde. Možná později přijde čas i na jiné věci, ale zatím pro mě byla nejcennější jako studna informací, ke kterým bych se jinou cestou nedostal. Jo, tohle je dost cynické i na mě, ovšem když Tony trčí ve vazbě, logicky mě napadlo, že můžu být další na řadě. Proto jsem potřeboval vidět dovnitř. A Eva je můj jediný zdroj. Zřejmě ke mně pořád ještě něco cítí, v opačném případě by neriskovala. Jestli

se provalí, že vynáší informace z vyšetřování, může ji to stát daleko víc než jen místo. Prostým rozvinutím předcházející myšlenky bych měl ovšem dojít k výsledku, že pokud cítím něco já k ní, vůbec jsem ji do té věci neměl taht.

Tohle všechno mi běželo hlavou, když jsem se z Krče řítil přes půl města k Evinu bytu. Potřeboval jsem se jí svěřit s tím, co jsem před chvílí slyšel z telefonu doktora Jánského, protože mi scházela jak její inteligence, tak její obvyklý strážlivý pohled na jakoukoli katastrofu. Pokud mi přijde otevřít v nějakém nadmíru pohodlném domácím oblečení, bude to příjemný bonus.

Jenže když se pak objevila ve dveřích, měla na sobě džíny a obyčejné triko, čímž se mi z hlavy okamžitě vykouřily všechny ty titěrné krajkové věcičky, v něž jsem tak trochu doufal. I přesto ale byla k sežrání. Těch několik let, kdy jsme se neviděli, jí prospělo. Eva byla vždycky zatraceně hezká, ale teď se k tomu přidal i šarm. A i když jí přinejmenším v místech mezi krkem a pupíkem pomohl chirurg, nevypadalo to vulgárně, ale sexy.

„Dáš si něco?“ zeptala se, když mě vedla předsíní do obýváku.

Zapeklitá situace. Když si řeknu o alkohol, bude to vypadat, že se už nechystám odjet. Když si o něj neřeknu, bude si myslet, že nechci zůstat. Jak z toho ven?

„Něco mi nalej,“ přehodil jsem na ni zbaběle odpovědnost za zbytek večera a ještě jsem se cítil jako největší chytrák.

Přinesla víno a bylo vymalováno.

A tím jako bych se uklidnil. Ujasnili jsme si pozice, jeden druhému jsme v duchu přikývli a vzduch byl najednou čistý. Teď jsme mohli v klidu pracovat, už jsme se nemuseli zabývat tím, co bude nebo nebude následovat. Prostě navážeme tam, kde jsme před čtyřmi lety skončili. Bez

nějakého sentimentu nebo velkých řečí, bez zbytečných otázek a vysvětlování.

„Tak co se stalo?“ zeptala se Eva, když nám oběma nalila do skleniček.

Vyndal jsem z kapsy telefon a pustil Evě rozhovor Jánského s neznámým mužem. Poslouchala pozorně, ale nakonec jen zatřásla hlavou.

„Promiň, ale co v tom mám slyšet? Nějakou konspiraci?“

„No přece...“ Vlastně jsem to nevěděl ani sám.

„Tohle mohl tomu advokátovi zavolat jakýkoli mukl,“ pokračovala Eva. „Každý chlap, který někdy seděl v base nebo se tam chystá. Prostě někdo, komu pijou krev policajti. Což je polovina lidí v téhle republice.“

„Ale co ty kecy? Pozdravujte ho, on už bude vědět?“

„No dobrá, tak to může být někdo konkrétní, komu tvůj parták šlápl na kuří oko. A ten teď slintá blahem nad tím, jak se karta obrátila.“

Rozhodil jsem rukama. „Ty v tom fakt nevidíš nic víc?“

„Nezlob se, ale ne. Já chápu, že...“ Až příliš rychle zmlkla.

„Co chápeš?“

Vzdychla si. „Já chápu, že se pořád snažíš hledat nějaké indicie, díky kterým bys to všechno mohl nějak pochopit a zpracovat. Ale... Jsi zaujatý, což je asi přirozené, jenže pro stromy nevidíš les.“

„Co tím myslíš?“

Samozřejmě jsem věděl, co tím myslí. Ale musel jsem se takhle hloupě zeptat.

„Kdyby ti na stole přistál jeho spis jen nadepsaný jiným jménem, nepochyboval bys,“ řekla. „Promiň, že to říkám takhle natvrdo, ale viděl bys všechno daleko jasněji.“

„Pořád ještě nikdo neprokázal, že...“

„Ježíši, Miko! Buď se bavme jako policajti, nebo jako právníci! V téhle situaci by ho z toho advokát nejspíš vysekal, ale

znamená to, že tu holku neznásilnil? Anebo víš co? Zeptám se tě jinak, ale odpověz mi bez přemýšlení.“

„No prosím.“

Oba jsme mluvili o něco víc nahlas, než bylo třeba.

„Jak se ti s ním bude dělat, když se do kanclu vrátí jen proto, že ta věc nepůjde dotáhnout z procesních důvodů?“

Položil jsem skleničku na stůl tak prudce, až to kříslo.

Ale neřekl jsem nic, což Evě jako odpověď stačilo.

Dlouho jsme mlčeli, pět minut, možná deset, možná ještě déle. Jen jsme tak seděli každý na své straně gauče a srkali víno. Když jsme měli vypito, dolil jsem nám. A když jsme měli vypitu i další skleničku, Eva se zvedla.

„Pojď spát,“ řekla.

Jen tohle, bez nějakých cavyků okolo.

Tak jsem šel. A bylo to stejné jako kdysi.

3.

V kanceláři pětapadesátníka s podivně vodnatýma očima a rozlehlou lysinou na hlavě se pod jeho pohledem potili dva muži. Jeden z nich, Dan Micka, byl drobný zrtek, kterému chyběly dva nebo tři roky do čtyřicítky. Druhému stejně tolik scházelo do padesátky, jmenoval se Jindřich Válek a byl z dvojice ten o chlup zkušenější, přemýšlivější a vyrovnanější.

Jejich šéf pohledem přeskakoval z jednoho na druhého. Přemýšlel o situaci, ve které se ocitli. Za svou kariéru už toho zažil víc než dost, jenže tohle... V organizaci pracoval už patnáct let, nastoupil ještě v době, kdy se jmenovala Inspekce Policie ČR. Později dostala nový název, došlo k rozšíření působnosti a k posunům na všemožných pozicích. Někteří pracovníci odešli, jiní byli odejiti, další si naopak polepšili. Milan Kadlec, muž, jehož oči nejvíc připomínaly uplakaná jezírka, byl jedním z těch posledních. Dostal novou a voňavější kancelář, nové pravomoci a nové lidi. Těm už několik let vládne pevnou rukou a ostrým slovem, takže všechno šlape právě tak, jak si představoval. Tedy většinou.

Můžou mu teď teda vysvětlit...

„Můžete mi teda vysvětlit, proč se neheme z místa?!“

Válek si odkašlal, Micka se ošil na židli. Samozřejmě to svému nadřízenému vysvětlit mohli, vlastně by stačilo použít tatáž slova jako minule. Jenže proč jimi plýtvat? Kadlec

znal situaci stejně dobře jako oni. Ve věci znásilněné Alice Satoranské žádná změna k lepšímu nenastala. Ani nemohla. Ne, dokud tu dívku nenajdou. Zaplat' bůh nedošlo ani k posunu k horšímu, nicméně pokud se případ nezačne vyvíjet správným směrem, přijde taková změna brzy a jaksi samospádem.

Musí se pohnout z místa, prská na ně Kadlec.

„Právě jsem měl na telefonu státního zástupce. Upozornil mě, že pomalu končí lhůta. Jako kdybych to kruci nevěděl! Ptal se, co máme v rukávu. Prý jaký eso?“

Oba inspektoři, na které mířil šéfův hněv, se zlehka napřímili. No jistě, lhůta. Soud poslal obviněného policajta do vazby, přesně jak chtěli. Na dobu nezbytně nutnou. Na dobu nezbytně nutnou k nalezení dívky, která jim přišla ohlásit znásilnění, ale ještě týž den zmizela neznámo kam.

Jenže lhůta už brzy vyprší. Samozřejmě, že státní zástupce bude chtít vazbu prodloužit, což je postup víc než obvyklý. Jenže nikde není psáno, že mu na to soud kývne. Tak se může snadno stát, že za pár dnů se dostane obviněný Šikl z vazby na ulici. K čemu to povede? Možná, že když na něj pověsí oči, přivede je k té holce sám. Pokud ovšem ví, kde ji hledat.

„Tak co jste v tom sakra udělali?“

Kadlecův hlas byl příjemný asi jako dlouhá tříška v zadku. Válkovi tenhle chlap už od začátku nesesedl, ale teď měl co dělat, aby nedal průchod emocím. Přesněji řečeno spravedlivému rozhořčení, protože v téhle situaci byli Kadlecovou vinou. To on na ně tlačil, aby toho policajta obvinili, i když na něj neměli náležitě nabit. Chtělo to trochu trpělivosti, pomyslel si hořce Válek, den či dva navíc, a nemuseli se teď plácet v takovém průseru. Jasně, pokud ta holka chtěla zmizet, udělala by to tak jako tak. Jenže když už na toho policajta skočili, musí teď postupovat vyšlapanými

cestičkami. Každý jejich krok sleduje jeho obhájce, lhůty se krátí, důkazů nepřibývá.

Důkazů...

V tomhle ovšem rozhodně pozadu nejsou. V Šiklově bytě se pod postelí našly kalhotky Satoranské, její průkaz do knihovny a především prostěradlo od krve, jejíž rozbor dopadl právě tak, jak dopadnout měl. Všechno naprosto přesně odpovídalo tomu, co jim dívka řekla. Dohromady s lékařskou zprávou to dávalo celkem jasný obraz o průběhu té nešťastné noci.

Jenže... Všechno tohle můžou nacpat akorát tak do krabice a strčit do skříně, protože bez jejího svědectví jsou nahraní. To, co jim řekla před zahájením úkonů, které pak prováděli se Šiklem, nemá větší cenu než papír, na kterém je to vytištěno. Pokud ji nenajdou a ona všechno ještě jednou nezopakuje, tak...

„V té díře u Liberce, kde vyrůstala u příbuzných, se uniformy ptají obden,“ začal Micka vypočítávat Kadlecovi, kdo všechno nezahálí. „Z bytu tady v Praze zmizela ještě ten den, co nám vzala roha. Maděrič se Slovákem tam byli dvakrát, já a tady Harry jakbysmet.“

Harry, jak zněla Válkova přezdívka, svého partáka podpořil příkývnutím.

„Obvolali jsme snad všechny špitály a většinu gynekologických ambulancí v republice. Nikde se neukázala. Máme ji v celostátním pátrání. Tak co víc můžeme kurva ještě...“

Kadlec střelil po Mickovi pohledem a udeřil dlaní do stolu. „Tak dost těch keců!“

Dneska je to nějak vyhrocený, pomyslel si Válek. Jejich šéf byl ostrý vždycky, jenže v poslední době ještě přitvrdil. Napadlo ho, že to má co dělat s výběrovým řízením, do kterého se Kadlec nedávno přihlásil. Ne, že by jeden zbabraný případ hrál takovou roli, ovšem člověk nikdy neví, která kapka je ta poslední.

„Co ten policajt, ještě nezměknul?“

„Ne. Zašli jsme za ním, ale vede si pořád to svoje. Dokonce se nám povedlo zdržet advokáta, takže jsme s ním mohli mluvit chvíli o samotě, ale k ničemu to nebylo.“

„Hmm,“ zamručel Kadlec, jako by tu odpověď slyšel poprvé. „V jakém je stavu?“

„Je na tom až moc dobře,“ odvětil Micka.

Tohle byla záhada. Samozřejmě předpokládali, že ve vazbě dostane Šikl do těla, i kdyby jen v přeneseném slova smyslu. To je přece jeden z důvodů, proč tam podezřelého poslat. Každý policajt, každý státní zástupce, každý soudce to kdykoli popře, ale vazba má člověka zlomit. Tak to prostě je. Jenže tenhle chlap vypadal skoro jako ze škatulky. Jasně, měl pytle pod očima, v jeho situaci by toho nikdo moc nenaspal. Ale jinak se držel. A mlél pořád to svoje, je nevinný, nic neudělal, žádnou Satoranskou nezná.

„Něco s tím už sakra udělejte!“ štěkl Kadlec na Micku s Válkem a tím jim dal pokyn k odchodu z kanceláře. Se zvláštní směsicí znechucení a pocitu hanby se zvedli a šourali se ven.

Když procházeli dveřmi, sáhl si Válek k pasu. Automatický pohyb, kterým si zkontroloval pouzdro s pistolí pokaždé, když předtím někde dlouho seděl. Léta na kriminálce ho naučila umět se starat nejen o sebe, ale i o svou zbraň. Jenže teď jeho dlaň hmátla do prázdna jako ostatně téměř pokaždé v posledních dvanácti měsících. Tady na inspekci bylo méně akce, zato více porad a papírování. Špinavé ulice se špinavými chlapy nechal za sebou, ale nemohl tvrdit, že by se mu po té práci někdy nestýskalo. Připadala mu... víc chlapská, přímá, bez zbytečných kudrlinek.

Víc... podstatnější! Jo, to je to správné slovo.

Jenže vzpomínek se člověk nenakrmí. Když koukáte častěji do zpětného zrcátka než na cestu, můžete nabourat.

A Jindřich Válek nabourat nechtěl. Svůj díl špinavé fachy odvedl a teď je řada na mladších. On se po žebříku posunul nahoru a posunul se právem. Byl výkonný, inteligentní a schopný.

Schopný...

Tak proč sakra přešlapujeme v téhle věci na místě, když jsme takoví frajeři? Jeho rozmrzelost byla pochopitelná, víc než na sebe se však zlobil na systém. Ta holka přece všechno vypověděla, její slova odpovídají důkazům, není nutné k nim nic přidávat nebo je měnit. A všechno může zhasnout jen na tom, že jim je nezopakuje do nového tiskopisu. Vždyť jde jen o jeden její popis, formální banalitu, která nemá vliv na to, co už řekla.

Jenže...

Když přestaneme dbát na formality, začneme brzy kašlat i na další věci, uvědomil si Válek jako pokaždé, když nad tím dumal. Vždyť to známe, začneme kašlat na lhůty, přesná znění paragrafů, povinnosti a nakonec i práva. Lpění na formalitách je přitom to, co nás drží na distanc od anarchie. A o anarchii vyjma několika bláznů nikdo ve skutečnosti nestojí.

Oba inspektoři se chodbou dostali ke své kanceláři, a když vešli dovnitř, zavřeli za sebou dveře o dost hlasitěji, než bylo nutné. Přesto se nenašel nikdo, kdo by jim to vyčítal. Po mytí hlav u Kadlece to byla obvyklá a naprosto přirozená reakce. Vlastně to tentokrát proběhlo ještě celkem v klidu.

4.

Ráno jsem se vzbudil po páté a nejdříve jsem se několik chvil nemohl zorientovat. Postel byla jiná, než na jakou jsem byl zvyklý, ztrácel jsem se v sametovém vlnobití voňavého povlečení, kolem stál cizí nábytek a na stěnách visely obrazy, které jsem nepoznával. Za těžkými závěsy jsem spíš tušil, než viděl přicházet den.

Spustil jsem nohy z postele a ještě nějakou dobu jsem tam jen tak seděl. Za zády jsem slyšel Evino pravidelné oddechování a v hlavě jsem si samozřejmě přehrával včerejší večer. Rozebírání Tonyho situace, sklenička vína, po ní další a další, jejichž součtem byl nevyhnutelný závěr.

Zvedl jsem se a potichu odešel do koupelny. Motal jsem se tam naprosto bezradně, chyběla mi má zubní pasta, moje značka ústní vody, můj ručník. Nakonec jsem si jen opláchl tvář a za pět minut už jsem před domem startoval auto.

Evě jsem nechal na stole vzkaz. Bylo to krásný, díky, už teď mi chybíš, bla, bla, bla, bla.

V šest jsem stál ve své sprše a nechal si na záda dopadat prameny horké vody. Při tom jsem přemýšlel, co se to v noci vlastně odehrálo. Chci to vůbec? Uvědomuju si, co by to mohlo znamenat? Ale nakonec mi došlo, že se nejspíš zbytečně stresuju. Jedna věc je, co vidím já, druhá, co si o všem myslí Eva. Je hloupost dělat závěry jen z úzkého výseku faktů.

Nasnídal jsem se a vyrazil do kanceláře. Na dopoledne jsem měl připravenou nějakou neodkladnou práci, ovšem

polední přestávka patřila schůzce s advokátem Jánským. Už večer jsme se dohodli, že se dnes sejdeme a konečně si k Tonyho případu řekneme každý své.

Měli jsme se setkat ve dvanáct v jedné restauraci nedaleko Justičního paláce, kde Jánský celý den absolvoval nějaké úkony s klienty několika různých národností a specializací. Měl zpoždění, takže jsem zatím srkal kafe a skrz okno obdivoval oválnou siluetu slávistického stadionu. Tenhle fotbalový svatostánek nejde sešíváním nezávidět, je elegantní, krásný a účelný, zkrátka dokonalá záplata na léta čekání, která museli se skřípěním zubů vydržet.

Ale srdce, srdce v té dokonalosti nehledejte. Za ním musíte o tři bloky dál, do Ďolíčku. My bohemáci máme sice stadion, který pamatuje ještě krále Klacka, trávník nic moc, kolem něj tribuna a půl a počet platících diváků se rovná počtu těch, kteří sledují zápasy z oken okolních domů. Ale většina nás, fanoušků, se zná jménem, ve frontách na pivo a chleba se škvarkovou pomazánkou si dáváme přednost, a když je třeba, každý přihodí na fungování klubu nějakou tu korunu ze svých úspor.

Když jsem do Ďolíčku před lety poprvé přivedl Tonyho, jen se ušklíbl. Ale ta domácí atmosféra ho nasála jako houba špinavou vodu a nakonec je z něj jeden z pravověrných. Chodí i na zápasy, na kterých já chybím, a dokonce si pořídil permanentku. Ovšem tu na letošní sezónu ještě ani neměl možnost použít, a jestli s jeho advokátem rychle něco nevymyslíme, nebude ji možná potřebovat vůbec.

Pohled mi zabloudil ke dveřím. Konečně jsem ho uviděl. Jánský se blížil rozhodným krokem a cestou si povoloval kravatu. V restauraci nebyla klimatizace, takže jeho dokonalá elegance bude muset na chvíli stranou, dokonce si později sundal i sako a vestu.

Když se dostal až k mému stolu, podal mi ruku a číšníka požádal o biftek s oblohou. Dokud před sebou neměl jídlo, častovali jsme se obvyklými frázemi na účet našich společných klientů, a teprve když před něj obsluha položila talíř s objednávkou, pustili jsme se do práce.

Nejdřív ze všeho jsme se navzájem ujistili o tom, že ze včerejšího tajemného telefonátu není co vyvodit. Nadržené řeči pomstychtivého mukla, nic víc v tom ani jeden z nás nakonec neviděl.

Jenže...

„Povíte o tom Tondovi?“ zeptal jsem se.

Jánský si zrovna vložil kus propečeného masa do úst, takže nejdřív jen beze slova potřásl hlavou.

„Nejspíš ne,“ řekl, když dožvýkal. „Nic by to nepřineslo. A myslím, že má uvnitř dost starostí i tak. Není potřeba mu zasírat hlavu dalšími blbostmi.“

Zasírat hlavu. Tenhle obrat jsem od Jánského slyšel poprvé, vlastně to byla první vulgarita, kterou přede mnou kdy řekl. Ale dalo se to pochopit, až dosud jsme celé ty roky stáli na opačných stranách barikády, teď poprvé jsme byli něco jako spojenci. Takže mohl dát pohov nejen kravatě, ale taky své strojenosti.

Přesto mi připadal pořád ve střehu a tuhle jeho opatrnost jsem potřeboval rozptýlit, protože jinak se k ničemu nedobereme. A tak jsem mu řekl to, co jsem říct musel.

„Víte, pane doktore, pokud jde o ten spis... Našel jsem si k němu cestu i bez vás. Musel jsem. Čímž chci říct, že vím všechno. Teda... Téměř všechno.“

„V pořádku,“ odpověděl naprosto nevzrušeně, jako by se to rozumělo samo sebou. Možná, že s něčím takovým počítal už od začátku.

„Nevím jediné to, co řekl Tony vám. Chápu, že jste vázán mlčenlivostí, ale... Tohle přece není obyčejný případ. A já mu chci pomoci.“

Jánský si osušil rty ubrouskem a podíval se na mě.

„Problém je, pane poručíku, že můj klient o pomoc zřejmě nestojí. Dokonce snad ani ode mne.“

„Tomu nerozumím.“

„Nejste sám. Víte...“

Na okamžik se odmlčel, snad aby mohl co nejpřesněji formulovat svá příští slova.

„Každý, koho zastupuji, dělá všechno proto, aby se vyhnul trestu, případně aby dostal trest co neníšší. Což pochopitelně zahrnuje i to, že mi odpoví na všechno, co potřebuji vědět, protože bez toho se dobrá obhajoba vystavět nedá. I v naprosto jasných případech se pak dají najít nějaké polehčující okolnosti, chápete...“

„No jistě,“ přikývl jsem.

„Dobrá. Říkáte tedy, že ten spis znáte. Takže víte i o domovní prohlídce?“

Pokusil jsem se o neutrální výraz, ale moc se mi to nepovedlo. Ušklíbl jsem se.

„Jo.“

„Každý jiný by to vzdal, vysypal by mi, co se seběhlo, a nechal by mě dělat, co umím nejlíp. Jenže pan inženýr je nejspíš toho názoru, že nic vědět nepotřebuju.“

Pan inženýr. Všiml jsem si, že zatímco mě Jánský oslovuje hodností, u Tonyho používá civilní titul. Jako by nějak podvědomě vylučoval, že se můj parták ještě někdy vrátí do kanceláře ke své práci.

„Chcete říct, že...“

„Ano,“ přikývl a nožem přitom odřezával další kus hovězího. „Chci říct, že toho nevím o moc víc než vy. Dokola mi tvrdí, že tu dívku nezná. Nikdy ji neviděl, u něj doma

se nic nestalo ani jí, ani žádné jiné. No a tohle si postavte proti důkazům, které má inspekce.“

Najednou zapomněl na jídlo, napíchnuté sousto odložil i s vidličkou na talíř a zadíval se oknem někam ven. Snad tam hledal vysvětlení nelogického chování svého klienta.

Mlčel jsem. Nechápal jsem to o nic víc a všechno mi ještě komplikoval fakt, že na rozdíl od Jánského znám Tonyho čtyři roky. Čtyři roky intenzivní práce i zábavy.

„Já tomu stejně pořád nevěřím,“ ujelo mi povzdechnutí, kterým jsem Jánského akorát tak nadzvedl ze židle.

„Myslet si o tom můžete, co chcete,“ pokrčil rameny a znovu se pustil do jídla. „Ale mám za sebou desítky, možná spíše stovky případů a víte, v kolika z nich bylo nakonec všechno jinak, než to celou dobu vypadalo?“

Na ten počet jsem se nezeptal, jistě by mě nepotěšil.

„Sám přece v tomhle oboru nejste nováček,“ zamumlal ještě advokát a tím jako by dořekl vše důležité.

Chvilí jsme mlčeli, snad to byla jen součást té truchlivé hry.

„No a jak to vidíte dál, pane doktore?“

„Bohužel musím říct, že nemám nejmenší tušení. Předpokládám, že pan inženýr si bude dál trvat na svém, inspekce tu dívku zatím nenašla, takže jsme tak nějak zamrzli v čase i prostoru. Doba vazby pomalu končí, ovšem její důvod zůstává, aspoň z pohledu soudu. Může se stát cokoli, třeba k jejímu prodloužení nedojde, ovšem na to bych nespolehal.“

Sečteno a podtrženo...

„Sečteno a podtrženo se neheme z místa, dokud nedojde k nějaké změně,“ pokračoval Jánský, jako by mi četl myšlenky. „Jenže se obávám, že jakákoli změna bude v tomhle případě k horšímu.“

Odložil příbor na prázdný talíř a omluvil se, že spěchá. Tony není bohudík jediný jeho klient a on mi věnoval tolik času, kolik mohl. Teď už musí zpátky k soudu. Kdyby se objevila nějaká nová skutečnost, dá mi vědět. O totéž prosí on mě. Kdybych třeba přišel na nějaké řešení téhle absurdní situace...

Zvedl se, oblékl si vestu i sako, upravil kravatu a rozloučil se.

Prý kdybych třeba přišel na nějaké řešení...

Jako bych se o to snad nepokoušel už od prvního dne, sakra.

Ještě dobrou čtvrt hodinu po jeho odchodu jsem civěl z okna restaurace a přemýšlel o všem, co mi řekl. Ale nechápal jsem tu situaci o nic víc než on.

Možná to chce opět změnit úhel pohledu, nabádal jsem sám sebe a netušil, že právě k tomu mě přinutí telefon, který se rozezvoní jen chvíli poté, co se vrátím do kanceláře.

5.

„Čau buzno, tobě se dovolat je umění. Co máš s mobilem?“

Stál jsem u Tonyho stolu a v ruce držel sluchátko jeho služební linky. Za několik posledních dnů jsem ho zvedl bezpočtukrát a pokaždé šlo o pracovní hovor kvůli někte-
rému z našich případů.

Ovšem teď...

„Tady poručík Syrový,“ řekl jsem, „kdo volá?“

„To seš ty, Miko? Albert. Dáš mi Tonda? Už několik dní má hluchý mobil, tak jsem si řekl, že mu zavolám do rachoty.“

Albert! Tondův bývalý kolega z dopravy, teď už pár let v civilu.

„Čau Albi, Tonyho ti bohužel nedám, on...“ Sakra, po ta-
kové době už bych mohl mít nacvičenou nějakou odpověď.

„On co?“

„On je teď zrovna...“

A pak mě něco napadlo.

„Budeš večer doma, Albi?“

„Ne, vole, půjdu si zaběhat! Proč se ptáš? Chcete přijet?“

„Jo,“ odvětil jsem.

Albi ožil. „Super! Budu vás čekat. Doufám, že nepřijedete s prázdnou. Kouřím máčka.“

Ano, věděl jsem, že Albi kouří marlbora. A taky jsem věděl, že nemá nohy, jen jsem na tu drobnost na okamžik zapomněl. Jasně, že ho večer najdu doma, s běháním má už několik let utrum.